

Ромашки.

Мар'яна Сучок

Холодно...

На вулиці сонце ,а я мерзну...

Холодно і пусто. Білі стіни, білі простирадла ,біла стеля і цей маленький чорний образ на стіні. Ніби якась картина. Сіра рамка і чорний образ. Можливо... Можливо ,це кошеня... Голова болить ,навіть не болить ,а ние ,тяжко здавлена. Очі печуть вогнем. Дивитись тяжко й хочеться примружитись . Але той маленький чорний образ захопив і не дається. Якби трішки ще припіднятись... Пекучий біль пронизує голову. Боже правий ,легше померти. Кладу голову на подушку й починаю вивчати предмети ближче. Склянка з водою .Прозоре скло ,прозора вода ,трохи далі — прозорі двері . А там синє. Вода трошки колишеться ,ніби дрижить. Мружки змушують двері всміхатись. І те — синє — теж всміхається .Поряд з склянкою листівка ,трохи давнішня та доволі мила. Насуплене слонення і підпис : "Одужуй ! Бо я сумую."Відразу так тепло стає. А чия вона ,ця листівка?

Я не пам'ятаю...

Я не знаю...

Не пам'ятаю ,хто б міг мені її прислати.

Не пам'ятаю нікого!

Я нічого не пам'ятаю!!

Перше питання: Хто я ? Пусто...

В голові різко так пустішає , навіть біль притупляється.

Оглядаюсь. Потрібно знайти хоч якусь підказку... В мене ж має бути ім'я ?! Заспокоїтись .Все одно ця біла кімната не відповість. Можливо ,покликати когось? А якщо це і не лікарня ?Оглядаюсь на листівку. Вона самотня. Склянки нема. А за дверима уже біло. І те біле таке холодне...

Переводжу погляд на картину. Той чорний образ досі там. Але тепер він ніби більше й чіткіше. Голова зовсім відпустила. Стало якось пусто й самотньо. Тепер тільки помічаю ,що кімната велетенська і ліжко зовсім маленьке. Я привстаю. Трохи ниють ключиці й ноги ніби ватяні. Тепер картина майже на всю і образ став точним. Можливо ,навіть ,живим. Це — ангел. Невисокий чорний ангел з замисленим обличчям. Він сидить в самому куточку його величезної картини і зриває пелюстки з чорної ромашки.

— Це ,здається , твої улюблені квіти?

-Так...

Повернув до мене своє бліде обличчя ,поглянув так серйозно ,ніби знає відповіді на все ,лиш думає ,казати мені чи ні.

— Що ж це?.. Твої улюблені квіти чорного кольору? — він привстав ,дійшов до самого краю, перехилився за рамку і кинув ромашку на підлогу кімнати . Я не спішу відповідати ,хоча в горлі вже застрягли слова ,та...

Він так і лишився звішуватись з рамки ,підклавши одну руку під підборіддя ,а друга так безвольно й звисала. Він не зводив очей з ромашки . Бильце ліжка не давало побачити її.

— Ні ,— врешті видавила з себе я ,— я люблю білі ромашки на зелених ніжках...

— Я знаю...

— Ти знаєш ,як мене звати?.. І де я?

— Це ти сама маєш знати...Але ,врешті ,ти ж сама вирішила ,що не хочеш цього життя ,імені...Сама цього всього зреклася...

— Про що ти?!

Він підняв голову ,знову серйозно поглянув на мене і запитав:

— Ти ж не можеш нічого не пам'ятати. В тебе ж є історія ,— він показав на листівку. А сам встав і пішов вглиб картини по ще одну ромашку. Я протягнула руку і лише краєчком пальців чиркнула по листівці. Та впала. Я майже звисилась з ліжка ,щоб її дістати ,та не змогла.

— Це від коханої людини?

Ангел стояв по коліна в ромашках і відбирав їх з серйозністю дегустатора. Знайшовши якусь одну, специфічну ,він вирвав її з корінцем і повернувся до краю рами. Потім всівся до мене спиною й замугикав якусь пісеньку.

— Ну як, дістала?

Я психувала. Не могла дотягнутись ,хоч убий, а там же певно щось важливе! Я вирішила встати з ліжка й взяти її. Це ж так просто — встати і підійти до тумби. Я спустила ноги й поглянула вниз.

Ромашки! Густиий чорний килим ідеально рівних ромашок. Лиш зараз я помітила ,що їх тисячі ,вони встелили всю підлогу і кожна з них своїм величезним моторошно-сліпим оком впилася в мене. Звідки вони тут взялись? Ангела вже не було...Він пішов так далеко в картину , що був схожий на дерево , розтинаюче горизонт голим віттям. Я залізла глибше в ліжку ,забрала ноги і спостерігала ,Як перші чорні ромашки залазили на стіни і двері й подумала ,що ,можливо ,котрась уже мітить своїм цупким корінцем на бильце мого ліжка ,єдиного місця ,де я відчуваю себе в безпеці. Тумба до половини вже заросла темними квітами і листівка віддалялась ,повільно та безупинно.

Я заснула. Мене зморювало на сон ,коли я спостерігала годинами за рухом цих дивних рослин. Коли прокинулась ,ромашки були приємно-сині і застеляли все навкруги. Одна ,небесного кольору ,лежала на ковдрі ,а ангел сидів на бильці ліжка і дивився на мене з якоюсь дивною , але ніжною і турботливою усмішкою. Я привстала ,а він кліпнув й усміхнувся тепер широко й доволі люб'язно .

— Ти гарна ,коли спиш...

— Ти знову тут? Навіщо ти приходиш?

— Та...забудь. Мене присилають ,тому що ти маєш зробити вибір. Ти ж не можеш жити тут...

— Де?! Я хочу знати де "тут" ?І який вибір? Навіщо? Я не можу відповісти ,бо не знаю питання ..,— я ледь не плакала !Як йому можна щось пояснювати ,чому він не

відповідає ?..Він спостерігав мене і я зрозуміла ,що він все це знає ,прочитав, можливо ,в думках...

— Ти даремно так хвилюєшся... Все набагато простіше. Ти маєш просто відчути. Хочеш до мене ? Будеш завжди зі мною і я берегтиму твій сон ,як сьогодні. Завжди...Ти сама вирішуватимеш ,якого кольору будуть ромашки...

— Ти запрошуєш мене в картину?

Він розсміявся ,ледь з бильця не впав.

— А звідки я є?

— Була?..

- Ну... Так ,була?..

— Ти... Ти ж вже не там ,так? Ти десь посередині. Той світ тобі все одно не сподобався. Ти ж хотіла звідси піти...Ось. Ті ,що вище дозволяють тобі... Дають другий шанс ,якщо хочеш.

Я сіла напроти нього.

— А ким я була?

— Була, — він ніби зрадив ,що я вжила саме минулий час ,— ти була людиною ти жила зовсім трошки і одного ранку прокинулась з бажанням все змінити . Ти ненавиділа той світ ,що часто робив тобі боляче. В тебе був кіт... Хочеш він і тут буде з тобою? Зазвичай ,ми такого не робимо...

— А чому з моїм котом зробите?

— Бо він чорний...,— він всміхнувся.

Мені наскучило. Я втомилась слухати і більш вглядалась в рамку картини. Цікаво ,як там?

— А я зможу повернутись?

Він пхекнув.

— Яка ж ти! Як всі люди. " А можна стати боягузом і махнути назад ,якщо стане тяжко?" Ні ,не можеш.

Він ,здається ,образився. Сів до мене напівбоком і поглянув трохи презирливо. Мені стало соромно за себе і за всіх людей. Але я чесно не пам'ятала той світ ,який він був для мене ,і ким я була для нього.

Я зовсім вилізла з-під ковдри і дотягнулась до ангела. В кімнаті було холодно ,а від нього віяло теплом .Я хотіла взяти його за рукав, але побоялась . Тому сіла на край ліжка ,звісила ноги по коліна в ромашки і запитала:

— А червоні вони можуть бути?

— Ти не про те думаєш. Тебе не зможуть довго чекати.

Проте ромашки почали тьмяніти , дійшли кольором до молочного ,а тоді знов налились кольором, тепер уже чимось середнім між оранжевим і темно-бордовим.

— Вау...Я тобі вірю. Тому піду з тобою ,— я наважилась і поклала свою руку на його.

— Так просто?

— Ну от! Так вмовляв ,а коли я згодилась ,то вже й не вгодила?!

Він все ж затиснув мою руку і допоміг зійти на підлогу. Ромашки порозбігались

навколо наших ніг і я раптово відчула холод лінолеуму. З'явилося гаряче бажання забрати листівку , якщо вже є шанс .Ангел пхикнув. Одним кроком опинився біля тумби ,трохи грубо шурхнув по ромашкам і дістав з-під них листівку. Ті обурено побагровіли.

Ще крок і листівка опинилась в моїх руках.

— Відкривай. Ну... Читай...Боїшся? Ти боїшся паперу?..

Він взяв мої руки в свої і поволі відкрив листівку:

"Сонце... Ти маєш бути зі мною завжди... Бо ти це я ,а я це ти...Твій Ангел."

Він посміхнувся ,заглянувши в очі.

— Це ж не ти цей "Ангел" ?

— Ні...не я. Але серед нас двох ангел — саме я.

— А він мене любить?

— Любив...І ,можливо, згадуватиме з теплом у серці. Але він уже змирився.

— Змирився ,що я помираю в цьому світі?

— Ага. В той момент ,коли він перестав вірити в те ,що ти прокинешся ,в картині з'явився я.

Він не нав'язливо вів мене до рами.

— Любов — остання цитадель ,що завойовується смертю.

Він уже стояв в картині і подавав мені руку.

Я сумнівалась. Листівка стала якоюсь чужою. Те ,що мало б тягнути мене назад, тепер викликало почуття жалю й болю. Я викинула її з огидою і переступила рамку...

* * *

Коли по кімнаті розлився панічний звук зупинки серця ,в палату ввірвалися дві медсестри та лікар. Штучний масаж серця ,електрошок ,гул ,гамір...Все даремно. Спираючись на дверну раму ,в кімнату повільно увійшов високий ,блідий хлопець...

Його здивований погляд повз по підлозі ,ліжку ,стінах ,меблях ,що горіли ,встелені криваво-червоними ромашками.

The End.